

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΤΘΙΔΑΣ
ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΑΝΝΑ
ΒΕΛΛΗ ❖❖❖❖❖

Φωτογραφία Κάβρα

Καὶ ἂν μὲ τοῦ πένθους ντύνεσαι τὸ μαῦρο μεγαλεῖο —
Ξαστράφτει πειδφεγγόβολῃ ἡ ἡλιόπλαστὴ μορφιά σου!
Καὶ νά! μὲ τὰ κροσσάτα σου χρυσόξανθα μαλλιά σου
Σοῦ πλέκουν στέμμα οἱ ἔρωτες κῆνα στεφάνι θεῖο!

Καὶ ὅλοι σὲ λέν : βασίλισσα! σὲ λένε : μιὰ καὶ μόνη!
Καὶ θέλουν στὰ μετὰξίνα φτερά νὰ σὲ σηκώνουν!
Μὰ ἄλλοι στ' ἀγγελοδοκιάσματα καὶ κειοὺς ποῦ δ' ἄντα-
[μῶνουν!
Τοὺς συνεπαίρνουν ἀερικὰ κι' ἀνεμικὰ καὶ πόνοι!

Γιαυτό — μὴ βγάλῃς τὸ βαρὺ τοῦ πένθους σου μανδύα!
Καὶ στὴ γλαρὴν ἀστροφεγγιά τῶν μάγων τῶν ματιῶν σου
Ρίξε τοὺς νυχτοβλέφαρους πέπλους τοῦ Γαλαξία!

Καὶ μὲς τὸνειροπλάνεμμα θὰ λέν σὰν βγαίνῃς τώρα :
Ποιὸς εἶδε τέτοιο θάμνισμα! ποιὸς εἶδε τέτοιο θάμνισμα
Νάχῃ τὸν ἥλιο πρόσωπο ἡ νύχτα ἡ μαυροφόρα!

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΤΘΙΔΑΣ
ΚΥΡΙΑ ΕΛΕΝΗ ΓΙΑΝ
ΝΟΠΟΥΛΟΥ ❖❖❖❖

Φωτογραφία Κάβρα

Μὴ κάποιες μοῖρες βάσκανες ποῦ ἐπήρανε στὰ ξένα
Καὶ τὴ μαρμαρωμένη μας Θεὰ τῆς ὠμορφιᾶς—
Αὐτὲς μὴ σ' εἶδαν καὶ ἄγαλμα σὲ θάρρεψαν καὶ σένα
Καὶ πέρ' ἀπ' τὸν Ἀτλαντικὸ σέπήρανε γιάμιᾳς ;

Ὡς εἶσαι μαρμαρόχυτη καὶ ὡς εἶσαι ἀφροπλασμένη
Θυμίζεις κάποιοι' ἀθάνατα μαρμαρωμένα νειάτα !
Πὼς εἶσ' ἐδὺ ἡ Γαλάτεια θαρροῦν ζωντανεμένη
Καὶ ὀλάσπρη ὡς τὰ γλυκόψυχα τὰ κρῖνα τὰ δροσᾶτα !

Μιά 'πὸ τῆς Καρυάτιδος τῆς πολυαγαπημένες
Ξύπνησε λέγουν καὶ ἄφησε τῆς ἄλλες ἀδελφές της !
Ἄραγε σύ 'σαι καὶ ξεχνᾷς ἐκεῖνες στοιχειωμένες ;

Μὰ ὅσφ σὲ βλέπω δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί εἶσαι :
Κάμιᾳ κυρὰ τοῦ Ὀλύμπου μας μὲ μάρμαρο χυμένη
Ἡ μαρμαρένια ἐμμορφιά τάχα ζωντανεμένη ; . . .

ΑΧΙΔΑΕΤΣ ΝΗΗΣ